

Errico Malatesta (1853-1932) – Anarhismul propagandistic insurecțional

Federația Anarhistă

2009

Errico Malatesta a fost în același timp și teoretician și revoluționar, deși nu a lăsat nicio operă completă, fiind preocupat de propagandă. S-a născut în 1853 în apropiere de Napoli, într-o familie burgheză. După realizarea unității Italiei, anarhistul Carlo Pisacane, influențat de ideile proudhoniene, spera în transformarea țării și chiar a Europei într-o organizare bazată pe libera asociere, însă acesta a fost ucis în urma unei insurecții. La doi ani după stabilirea lui Bakunin în Italia, în 1869 se înființează o secție a Internaționalei la care aderă și Malatesta, inspirat fiind de situația Comunei din Paris.

În 1872 are loc un congres antiautoritar la Saint-Imier la care vor participa și Bakunin, și Malatesta. Decizia este de a organiza o revoluție pe cale insurecțională, după modelul comunarilor. Au început o serie de acțiuni care vizau șocarea opiniei publice, precum expediția din Matese în care “insurgenții au reușit să proclame anarhia în câteva sate de munte, abolind proprietatea privată și taxele și incendiind câteva arhive.” Activitatea propagandistă a lui Malatesta a avut o amploare considerabilă, acționând în numeroase țări, ca România, Elveția – unde îl întâlnește pe Piotr Kropotkin, Belgia, Anglia, Egipt – unde a luptat alături de egipteni împotriva coloniștilor britanici, Argentina – înființând un atelier de mecanică, Franța – unde lansează ziarul Asocieria în care va declara: “Propaganda scrisă, vorbită și prin fapte împotriva proprietății, a guvernelor și a religiilor; suscitarea spiritului de revoltă în sânul maselor; combaterea parlamentarismului... folosirea tuturor ocaziilor, a tuturor evenimentelor economice, politice, judiciare, pentru ca poporul să intre în posesia bunurilor...” , iar mai târziu susține o serie de conferințe în Statele Unite și în Cuba.

În ciuda constituției sale defavorabile, viața lui Malatesta s-a desfășurat în continuă mișcare. Și-a petrecut majoritatea timpului căutând situații revoluționare sau fiind forțat să se mute dintr-o țară în alta pentru a scăpa de mânia autorităților.

Errico Malatesta insistă în articolele sale asupra necesității organizării și propagandei, înființând o serie de reviste anarhiste printre care și Umanita Nova, care devenise cel mai vândut cotidian de stânga. După ce a observat că grevele nu mai sunt amenințătoare la adresa oficialităților, a participat la o serie de ocupări de fabrici a căror ascensiune trebuia să se producă pe tot cuprinsul Italiei, însă, în urma unor confruntări cu poliția, a fost arestat. Revoluția a fost ratată. Italia a cunoscut în schimb o altă ascensiune, dar nu una anarhistă, ci fascistă.

Ideile sale referitoare la organizare sunt printre cele mai influente în cadrul teoriei anarhiste și resping tezele individualiștilor, care percep eronat organizarea ca fiind o altă formă de autoritate impusă, în timp ce menirea acesteia este doar de a facilita înțelegerea între indivizi. “Malatesta considera că, atunci când anarhiștii se dovedesc incapabili să se grupeze și să ajungă să se înțeleagă între ei fără intervenția unei autorități superioare, înseamnă că ei nu sunt încă suficient de... anarhiști!” El definește anarhia ca fiind “o societate organizată fără autoritate, înțelegând prin autoritate puterea de a se impune voința unuia.” De asemenea, este respinsă ideea conform căreia o astfel de societate ar fi dezorganizată sau haotică, nefuncțională. “Dacă Engels declara că organizarea este imposibilă fără autoritate, Malatesta declara că tocmai acel tip de organizare este unicul antidot împotriva autorității.”

Mijloacele prin care toți patronii erau alungați, iar Statul urma să fie astfel desființat, presupuneau orchestrarea insurecțiilor, a sabotajului economic, a luptei politice directe care implica folosirea forței. Exproprierea era primul pas spre înlăturarea exploatării omului de către om. Dispariția guvernământului nu va însemna, în același timp, și dispariția infracțiunilor și a crimelor, în schimb acestea se vor diminua întrucât cauza lor socială a dispărut. Indivizii vor fi astfel mult mai responsabili în acțiunile lor și vor fi mult mai determinați să se apere, în lipsa unei autorități exterioare, iar “pedeapsa” celor acuzați va fi mult mai justă din moment ce întreaga comunitate va decide prin consens ce este de făcut și cum se pot evita asemenea viitoare cazuri. Dar, “chiar și violența tranzitorie a oamenilor este întotdeauna de preferat violenței legalizate a Statului, prin judecătorii și poliție.”

Biblioteca Anarhistă

Federația Anarhistă
Errico Malatesta (1853-1932) – Anarhismul propagandistic insurecțional
2009

Preluat la 16.12.2022 de la <https://federatia-anarhista.blogspot.com/>

ro.theanarchistlibrary.org